

Sygn. akt IV U 950/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2016r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

| | |
|----------------|-----------------------------|
| Przewodniczący | SSO Elżbieta Wojtczuk |
| Protokolant | st. sekr. sądowy Anna Wąsak |

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 marca 2016r. w S.

odwołania G. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 9 lipca 2015 r. Nr (...)

w sprawie G. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 950/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 lipca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., na podstawie przepisów art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015r., poz. 748), odmówił G. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 1 lipca 2015r., albowiem Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 3 lipca 2015 r. nie stwierdziła u niej niezdolności do pracy.

Odwołanie od w/w decyzji złożyła ubezpieczona G. K., kwestionując przeprowadzoną ocenę jej stanu zdrowia, bowiem nadal czuje się źle z uwagi na silne bóle kręgosłupa, co ogranicza jej sprawność ruchową. W uzasadnieniu wskazano nadto, że ubezpieczona leczy schorzenia kręgosłupa od 1978r., a po nieudanej operacji kręgosłupa pojawiły się dolegliwości bólowe, które nasilają się z każdym rokiem. Obecnie znajduje się także pod opieką lekarza psychiatry i przyjmuje silne leki antydepresyjne (odwołanie k. 1-3 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji, a nadto wskazując, że odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów faktycznych i prawnych, które uzasadniałyby zmianę decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k. 4-5 akt sprawy).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczona G. K., ur. (...), do dnia 1 czerwca 2015r. miała ustalone prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (decyzja z dnia 23.01.2015r. o ponownym ustaleniu renty, k. 187 akt rentowych; decyzja z dnia 6.02.2015r. o przeliczeniu renty, k. 192-193 akt rentowych).

W dniu 26 maja 2015 r. wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres (wniosek k. 195-196 akt rentowych). Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował ubezpieczoną na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 16 czerwca 2015 r. ustalił, że nie jest ona niezdolna do pracy (orzeczenie z dnia 16.06.2015r., k. 198 akt rentowych). Od powyższego orzeczenia ubezpieczona złożyła sprzeciw, w związku z czym została skierowana na badanie przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 3 lipca 2015 r. ustaliła, że G. K. nie jest niezdolna do pracy (sprzeciw k. 19-20 akt lekarskich; orzeczenie Komisji Lekarskiej z 3.07.2015r. k. 200 akt rentowych). Powołane orzeczenie stało się podstawą wydania decyzji z dnia 9 lipca 2015 r. odmawiającej ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres (decyzja z 9.07.2015 r., k. 201 akt rentowych).

Biegli lekarze neurolog i ortopeda w opiniach sporządzonych na zlecenie Sądu rozpoznali u ubezpieczonej: przewlekłe dolegliwości bólowe odcinków szyjnego i piersiowego kręgosłupa w przebiegu skoliozy, zmian zwyrodnieniowych i dyskopatycznych, bez objawów rozciągowych i niedowładów. Ubezpieczona od 13 roku życia leczy się z powodu skoliozy odcinka piersiowego kręgosłupa. W 1978r. była operowana z użyciem prętów Harringtona, które następnie zostały usunięte z powodu destabilizacji. W 2012r. i 2014r. wnioskodawczyni odbyła leczenie sanatoryjne, obecnie pozostaje pod opieką Poradni Neurologicznej. Odnosząc się do charakteru pracy wykonywanej przez ubezpieczoną – praca biurowa w biurze podróży, jak również po przeanalizowaniu jej stanu zdrowia i zapoznaniu się z wynikami badań obrazowych, biegli lekarze nie stwierdzili niezdolności do pracy biurowej. W opinii uzupełniającej, po ponownym przeanalizowaniu akt sprawy biegli lekarze neurolog i ortopeda podtrzymali swoją wcześniejszą opinię, jednocześnie wskazując, że u wnioskodawczyni nie stwierdzono objawów klinicznych świadczących o ucisku struktur nerwowych w obrębie kręgosłupa – siła mięśniowa kończyn jest prawidłowa, chód niezaburzony, objawy rozciągowie obustronnie ujemne, odruchy symetryczne, prawidłowe. W ocenie biegłych, stwierdzone schorzenia kręgosłupa nie pozwalają na wykonywanie pracy fizycznej, nawet średnio ciężkiej, natomiast nie ma przeciwwskazań do wykonywania pracy siedzącej. Wyjaśniono, że prawie cały odcinek lędźwiowy (segmenty L2L3, L3L4, L4L5 i L5S1) ma zachowaną ruchomość, chociaż nieco ograniczoną, jednak pozwalającą na przyjmowanie pozycji siedzącej bez przeciążania kręgosłupa. Niezależnie od wykonywanej pracy ubezpieczona powinna systematycznie, kilka razy w tygodniu wykonywać ćwiczenia kręgosłupa pozwalające na utrzymanie obecnego stanu, przy czym praca typu biurowego nie może przeszkadzać w wykonywaniu ćwiczeń (opinia biegłych lekarzy neurologa i ortopedy, k. 11 akt sprawy; opinia uzupełniająca, k. 26 akt sprawy).

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, obdarzonego wiarygodnością.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie G. K. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 t.j.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów, przy czym ostatniego wymogu nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

W myśl art. 12 ust. 1, 2 i 3 w/w ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Rozstrzygnięcie o zasadności odwołania wnioskodawczyni od decyzji organu rentowego odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres wymagało ustalenia, czy ubezpieczona pozostaje osobą niezdolną do pracy, a tym samym czy nadal spełniony jest warunek z art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sporządzona w niniejszej sprawie opinia oraz opinia uzupełniająca biegłych lekarzy neurologa i ortopedy dały podstawy do stwierdzenia, że aktualny stan zdrowia ubezpieczonej nie sprzeczne z posiadaniem kwalifikacji, tj. pracy biurowej. W opinii uzupełniającej - zleconej celem wypowiedzenia się przez biegłych, jakie okoliczności uzasadniają uznanie, że ubezpieczona może wykonywać pracę biurową z rozpoznaniem schorzeniami narządu ruchu w sytuacji, gdy biegli w opinii z dnia 14.11.2013r. (wydanej w sprawie o sygn. akt IV U 1166/13) uznali, że schorzenia kręgosłupa w aktualnym stopniu zaawansowania zmian stanowią przeciwwskazanie do wykonywania pracy w długotrwałej pozycji wymuszonej, co czyniło dotychczas ubezpieczoną częściowo niezdolną do pracy zgodnie z kwalifikacjami - biegli lekarze zwrócili uwagę, że rozpoznane schorzenia kręgosłupa nie pozwalają na wykonywanie pracy fizycznej (nawet średnio ciężkiej), jednak z całą pewnością nie stanowią przeciwwskazań do wykonywania pracy siedzącej. Podkreślono, że prawie cały odcinek lędźwiowy kręgosłupa ma zachowaną ruchomość, chociaż nieco ograniczoną, jednak pozwalającą na przyjmowanie pozycji siedzącej bez przeciążania kręgosłupa. Niewątpliwie ubezpieczona powinna systematycznie, kilka razy w tygodniu, wykonywać ćwiczenia kręgosłupa celem utrzymania obecnego stanu zdrowia, lecz obecnie brak jest podstaw do stwierdzenia u niej niezdolności do pracy. Wydając opinie, biegli wzięli pod uwagę wszystkie dolegliwości ubezpieczonej związane ze schorzeniami układu ruchu, w tym także okoliczność, iż wnioskodawczyni od 13 roku życia leczy się z powodu skoliozy odcinka piersiowego kręgosłupa, przebyła leczenie operacyjne z użyciem prętów Harringtona z usztywnieniem odcinka Th4-L2, które następnie zostały usunięte z powodu destabilizacji. Powołując się na badania MR, biegli nie stwierdzili u ubezpieczonej ucisku struktur nerwowych w obrębie kręgosłupa. Co więcej nie mieli wątpliwości, iż nieco ograniczona ruchomość odcinka lędźwiowego nie stanowi przeszkody w przyjmowaniu pozycji siedzącej bez nadmiernego przeciążania kręgosłupa. Powołani biegli lekarze o specjalnościach odpowiadających schorzeniom ubezpieczonej jednoznacznie uznali, iż obecny stan zdrowia G. K. nie sprzeczne z kwalifikacjami, tj. pracy biurowej, wykonywanej dotychczas przez ubezpieczoną na stanowisku pracownika administracyjno-biurowego.

Podkreślenia wymaga, że w postępowaniu, którego przedmiotem jest przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, koniecznym jest ustalenie stanu zdrowia osoby ubezpieczonej, z którym to stanem związana jest przedmiotowa niezdolność do pracy. Natomiast stan zdrowia osoby ubezpieczonej bezsprzecznie jest okolicznością, dla której ustalenia, niezbędne są wiadomości specjalne, wymagające udziału w procesie biegłych lekarzy. Kluczowa dla tego rodzaju spraw okoliczność stanu zdrowia oraz związana z nim niezdolność do pracy – w przypadku sporu co do tej okoliczności - nie może być ustalana przez Sąd samodzielnie lub wyłącznie na podstawie innych dowodów zgłoszonych przez strony postępowania. Ocena niezdolności do pracy w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń osoby ubezpieczonej.

Analizując opinię i opinię uzupełniającą biegłych neurologa i ortopedy, Sąd doszedł do przekonania, że stanowią one miarodajny dowód w sprawie, gdyż wydane zostały po zapoznaniu się przez biegłych z dokumentacją medyczną oraz po przeprowadzeniu badania ubezpieczonej. Opinie są spójne, logiczne i należyte uzasadnione. Wnioski z nich płynące jednoznacznie wskazują, że obecny stan zdrowia ubezpieczonej nie powoduje niezdolności do pracy zgodnej z posiadaniem kwalifikacji. Nadto w opinii uzupełniającej biegli wyjaśnili, iż w badaniu poprzednio powołanych

biegłych sądowych z dnia 14 listopada 2013r. nie ma pełnego opisu stanu ortopedycznego i neurologicznego, a tym samym nie można porównać badań klinicznych z 14 listopada 2013r. i z 8 września 2015r. Nie zasługiwał na uwzględnienie wniosek ubezpieczonej o dopuszczenie dowodu z opinii nowego zespołu biegłych neurologa i ortopedy, bowiem nie zostały zgłoszone żadne merytoryczne zastrzeżenia do dotychczasowych opinii, które podważyłyby zawarte w nich stanowisko biegłych. Sąd także nie znalazł podstaw do kwestionowania sporządzonych w sprawie opinii neurologiczno-ortopedycznych. Oddaleniu podlegały także wnioski o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego lekarza chirurga, które argumentowano tym, że G. K. ma zaplanowane dwie operacje w klinice w L. specjalizującej się w operacjach kręgosłupa. Nie można zapominać, że w postępowaniu odwoławczym od decyzji odmawiającej prawa do świadczenia Sąd ocenia prawidłowość decyzji organu rentowego według stanu istniejącego w dacie jej wydania. W niniejszej sprawie kontrola decyzji organu rentowego została dokonana na podstawie stanu rzeczy występującego na dzień 9 lipca 2015 r. Na marginesie należy wskazać, że nic nie stoi na przeszkodzie, by ubezpieczona wystąpiła do organu rentowego z kolejnym wnioskiem o świadczenie z uwagi na późniejsze pogorszenie się jej stanu zdrowia skutkujące niezdolnością do pracy.

Prawo do świadczeń ustaje, gdy ustanie którykolwiek z warunków wymaganych do uzyskania tego prawa. Wobec braku stwierdzenia przez powołanych w sprawie biegłych lekarzy niezdolności do pracy ubezpieczonej, nie została obecnie spełniona przesłanka warunkująca przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy określona w art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wskazać przy tym należy, iż wszystkie przesłanki nabycia prawa do renty wymienione w art. 57 w/w ustawy muszą być spełnione kumulatywnie, aby prawo to mogło zostać przyznane.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc, orzeczono jak w sentencji wyroku.